WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 9 października 2008 r.*

W sprawie C-16/07 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 18 stycznia 2007 r.,

Marguerite Chetcuti, członek personelu pomocniczego Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkała w Zejtun (Malta), reprezentowana przez adwokata M.A. Lucasa,

strona skarżąca,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez V. Jorisa oraz K. Herrmann, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (sprawozdawca) i G. Arestis, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 marca 2008 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 M. Chetcuti wnosi w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 8 listopada 2006 r. w sprawie T-357/04 Chetcuti przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP s. I-A-2-255 i II-A-2-1323, (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"),

oddalającego jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 22 czerwca 2004 r. odrzucającej jej kandydaturę złożoną w ramach konkursu (zwanej dalej „sporną decyzją") oraz późniejszych aktów wydanych w związku z tym postępowaniem konkursowym.

Ramy prawne

2 Artykuł 4 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem"), w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. i mającym zastosowanie w niniejszej sprawie stanowi:

„Powołanie lub awans dokonywane są jedynie w celu obsadzenia wolnego stanowiska zgodnie z przepisami niniejszego regulaminu pracowniczego.

Pracownicy instytucji są powiadamiani o każdym wolnym stanowisku w tej instytucji, jeśli organ powołujący podejmuje decyzję, iż stanowisko należy obsadzić.

Jeśli wakat nie może zostać obsadzony w drodze przeniesienia, awansu lub konkursu wewnętrznego, powiadamia się o tym pracowników trzech Wspólnot Europejskich".

3 Artykuł 27 akapit pierwszy regulaminu stanowi:

„Przy zatrudnianiu dąży się do pozyskania do służby urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Wspólnot z uwzględnieniem możliwie szerokiego zasięgu geograficznego.

[…]”.

4 Artykuł 29 ust. 1 regulaminu stanowi:

„Przy obsadzaniu wolnego stanowiska w instytucji organ powołujący w pierwszej kolejności bierze pod uwagę:

a) czy stanowisko to może zostać obsadzone w drodze awansu lub przeniesienia w ramach instytucji;

b) możliwość przeprowadzenia konkursów wewnętrznych w ramach instytucji;

c) wnioski o przeniesienie złożone przez urzędników innych instytucji trzech Wspólnot Europejskich,

a następnie przeprowadza procedurę konkursową, w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji albo testy, lub zarówno w oparciu o świadectwa kwalifikacji, jak i testy, zgodnie z przepisami załącznika III.

Konkurs może być przeprowadzony także w celu stworzenia rezerwy dla późniejszego naboru".

5 Artykuł 1 załącznika III do regulaminu zatytułowany „Konkursy" stanowi:

„1. Ogłoszenia o konkursach sporządzane są przez organ powołujący po konsultacji ze Wspólnym Komitetem.

Muszą one określać:

a) charakter konkursu (konkurs o charakterze wewnętrznym dla jednej instytucji, konkurs o charakterze wewnętrznym dla kilku instytucji, konkurs otwarty […]);

b) rodzaj konkursu (przeprowadzany albo w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji, albo o testy, albo zarówno w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji, jak i testy);

c) rodzaj obowiązków oraz zakres zadań związanych ze stanowiskiem, które podlega obsadzeniu;

d) dyplomy oraz inne dokumenty potwierdzające posiadane kwalifikacje lub doświadczenie wymagane w odniesieniu do stanowiska, które podlega obsadzeniu;

[…]".

6 Artykuł 3 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich (zwanych dalej „WZIP") w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. i mającym zastosowanie w niniejszej sprawie stanowi:

„Do celów niniejszych warunków zatrudnienia przez »personel pomocniczy« rozumie się:

a) personel zatrudniony, w ramach limitów określonych w art. 52, na pełny etat lub na część etatu w instytucji, lecz któremu nie powierzono stanowiska znajdującego się na liście stanowisk załączonej do sekcji budżetu właściwej dla tej instytucji;

b) personel zatrudniony, po zbadaniu możliwości tymczasowego wyznaczenia na to stanowisko urzędników danej instytucji, w celu zastąpienia niektórych osób, które nie są w stanie w danej chwili pełnić swoich obowiązków, a mianowicie:

— urzędników lub członków personelu tymczasowego stopnia B, C, D lub służb językowych,

— w drodze wyjątku urzędników lub członków personelu tymczasowego kategorii A z wyjątkiem stopni A1 i A2, zajmujących wysoce wyspecjalizowane stanowiska;

tacy pracownicy są opłacani ze środków ogólnych przeznaczonych na ten cel w ramach sekcji budżetu odnoszącej się do instytucji".

7 Zgodnie z art. 9 WZIP pracowników personelu tymczasowego zatrudnia się jedynie w celu obsadzania, zgodnie z tytułem II WZIP, wakujących stanowisk znajdujących się na liście stanowisk załączonej do sekcji budżetu właściwej dla każdej instytucji.

8 Artykuł 12 ust. 1 WZIP stanowi:

„Przy zatrudnianiu pracowników tymczasowych dąży się do pozyskania do służby osób spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości,

rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Wspólnot z uwzględnieniem możliwie szerokiego zasięgu geograficznego.

[…]”.

9 WZIP nie zawierają natomiast żadnych wymogów odnoszących się do kwalifikacji i wydajności, jakich należy oczekiwać od członków personelu pomocniczego w celu ich zatrudnienia.

10 Artykuł 52 WZIP stanowi:

„Rzeczywisty okres zatrudnienia personelu pomocniczego wraz z okresem przedłużenia umowy nie może przekroczyć:

a) okresu zastępstwa, które ma pełnić pracownik personelu tymczasowego, jeżeli został on zatrudniony, aby zastępować urzędnika lub członka personelu tymczasowego, który nie jest w stanie w danej chwili pełnić swoich obowiązków;

b) we wszystkich innych przypadkach — okresu trzech lat”.

Okoliczności powstania sporu

11 M. Chetcuti była pracownikiem personelu miejscowego w Delegaturze Komisji Europejskiej na Malcie od dnia 1 listopada 1991 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. Jej umowa uległa rozwiązaniu wraz z przystąpieniem Republiki Malty do Wspólnoty Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r., w którego następstwie delegatura w tym kraju została zamknięta.

12 Wnosząca odwołanie podpisała w dniu 27 kwietnia 2004 r. umowę o pracę w charakterze członka personelu pomocniczego kategorii B na okres od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. Artykuł 2 jej umowy stanowił, iż miała wykonywać zadania „pracownika odpowiedzialnego za wykonywanie złożonych czynności w zakresie redagowania tekstów, korekty, księgowości oraz zadań technicznych".

13 W dniu 6 kwietnia 2004 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o konkursie pt. „Ogłoszenie o konkursie wewnętrznym o przeniesienie z kategorii B do kategorii A (COMP/PA/04)". Odnosiło się ono do konkursu przeprowadzanego w oparciu o testy i mającego na celu ustanowienie rezerwy dla późniejszego naboru administratorów (A6/A7).

14 Punkt III.1 ogłoszenia o konkursie, zatytułowany „Warunki przyjmowania zgłoszeń", brzmiał następująco:

„Do konkursu mogą przystąpić urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego, o których mowa w tytule I (przepisy ogólne) art. 2 [WZIP] zaklasyfikowani na jednym ze szczebli w kategorii B,

do konkursu mogą również przystąpić urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego, o których mowa w tytule I (przepisy ogólne) art. 2 [WZIP] zaklasyfikowani na jednym ze szczebli kategorii wyższej,

którzy w dniu upływu terminu do składania kandydatur […]:

[…]

b) mają co najmniej pięcioletni staż pracy w kategorii B lub w kategorii wyższej w charakterze urzędnika lub [członka personelu tymczasowego, lub członka personelu pomocniczego z grup od I do V] w Komisji lub częściowo w innych instytucjach lub agencjach (zał. 1), których personel podlega przepisom regulaminu lub [WZIP].

[…]".

15 Wnosząca odwołanie zgłosiła swoją kandydaturę na ten konkurs.

16 Sporną decyzją kandydatura M. Chetcuti została odrzucona ze względu na fakt, iż nie spełnia ona warunków ani w zakresie stażu pracy, ani statusu administracyjnego, ponieważ do konkursu dopuszczeni byli jedynie urzędnicy oraz członkowie personelu tymczasowego.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 sierpnia 2004 r. M. Chetcuti wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji i późniejszych aktów wydanych w ramach postępowania konkursowego.

18 W ramach pierwszego zarzutu podniosła ona, że ponieważ ogłoszenie o konkursie zastrzega udział w spornym konkursie jedynie dla urzędników i członków personelu tymczasowego, wykluczając zeń zatem członków personelu pomocniczego, jest ono niezgodne z art. 4, 27 i 29 ust. 1 lit. b) regulaminu oraz zasadą równego traktowania. Sporna decyzja jest więc niezgodna z prawem.

19 W ramach drugiego zarzutu M. Chetcuti podniosła, że ogłoszenie o konkursie w zakresie, w jakim ustanawia wymóg pięcioletniego stażu pracy w kategorii B lub w kategorii wyższej w charakterze urzędnika, członka personelu tymczasowego lub członka personelu pomocniczego z grupy I–V, a wyklucza staż pracy nabyty w charakterze członka personelu miejscowego, jest niezgodne z art. 27 i 29 regulaminu oraz z interesem służby i zasadą równego traktowania. Również z tego względu zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem.

20 W odniesieniu do pierwszego zarzutu Sąd zbadał w pkt 49–51 zaskarżonego wyroku charakter i zakres swobodnego uznania przysługujący instytucjom w zakresie postępowania w sprawie naboru. Orzekł, iż regulamin przyznaje szeroki zakres swobodnego uznania instytucjom w zakresie postępowania w sprawie naboru, a kontrola sądu wspólnotowego ogranicza się do sprawdzenia, czy dany organ nie wykorzystał tej swobody w sposób oczywiście błędny.

21 W pkt 52 i 53 wyroku Sąd zaznaczył, że istnienie różnych kategorii personelu zatrudnionego przez Wspólnoty wynika z uzasadnionych potrzeb administracji wspólnotowej. Dodał, że zasadnicze wymogi stosowane w przypadku zatrudniania urzędników i członków personelu tymczasowego są inne niż wymogi, które określono w odniesieniu do członków personelu pomocniczego.

22 Sąd stwierdził w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że z ogłoszenia o konkursie wynika, iż jest to „konkurs wewnętrzny o przeniesienie z kategorii B do kategorii A" mający zasadniczo na celu umożliwienie urzędnikom i członkom personelu tymczasowego przejście z kategorii B do kategorii A. W pkt 57 wyroku Sąd orzekł, że w niniejszym przypadku nie zostało wykazane, że ustanawiając warunek dopuszczalności dotyczący statusu urzędnika lub członka personelu tymczasowego, z wyłączeniem członków personelu pomocniczego, Komisja użyła przysługującego jej swobodnego uznania w błędny sposób.

23 Sąd uznał za nieistotny argument wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym, ponieważ do spornego konkursu byli dopuszczeni po pierwsze członkowie personelu tymczasowego kategorii B lub A, a po drugie urzędnicy kategorii A, stanowił on nie tylko konkurs o przeniesienie z kategorii B do kategorii A, ale również konkurs wewnętrzny o odmiennym charakterze. Sąd zwrócił uwagę, że w przeciwieństwie do członków personelu pomocniczego, dopuszczeni do tego konkursu członkowie personelu tymczasowego i urzędnicy, czy to mający kategorię A, czy B, wykazali już posiadanie wymaganych kwalifikacji przy swojej pierwszej procedurze naboru, zgodnie z art. 27 regulaminu i art. 12 WZIP.

24 Ponieważ oba wymienione wyżej przepisy zostały już zastosowane przy pierwszej procedurze naboru urzędników i członków personelu tymczasowego, Sąd stwierdził, że argument wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym Komisja postąpiła niezgodnie z celem obowiązującym w zakresie każdej procedury naboru, określonym w tych przepisach, jest bezzasadny.

25 W pkt 61 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że chociaż zgodnie z art. 3 WZIP członkowie personelu pomocniczego mogą wykonywać wszystkie rodzaje zadań, nie wystarczy to jeszcze, aby mogli oni być traktowani tak samo jak urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego w przypadku konkursu o awans.

26 Wreszcie Sąd uznał w pkt 62 wyroku, że ponieważ sytuacja prawna urzędników i członków personelu tymczasowego z jednej strony, oraz członków personelu pomocniczego z drugiej strony jest nieporównywalna ze względu na różnice w warunkach ich naboru, wnosząca odwołanie niesłusznie powołuje się na naruszenie zasady równego traktowania.

27 Z powyższych względów Sąd odrzucił pierwszy zarzut wnoszącej odwołanie i stwierdził, że ponieważ Komisja miała prawo zastrzec udział w spornym konkursie dla urzędników i członków personelu tymczasowego, odrzucenie kandydatury wnoszącej odwołanie było uzasadnione. W związku z tym Sąd uznał, że nie ma konieczności orzekania w przedmiocie drugiego zarzutu dotyczącego stażu pracy wymaganego przy dopuszczeniu do konkursu ani w przedmiocie późniejszych aktów wydanych w związku z postępowaniem konkursowym.

Żądania stron

28 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 18 stycznia 2007 r. wnosząca odwołanie wystąpiła do Trybunału, wnosząc o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji;

— stwierdzenie nieważności późniejszych aktów wydanych w związku z postępowaniem konkursowym, a w szczególności listy kandydatów spełniających warunki określone w ogłoszeniu o konkursie sporządzonej przez komisję konkursową, decyzji Komisji ustalającej na tej podstawie liczbę stanowisk, które należy obsadzić, listy odpowiednich kandydatów sporządzonej przez komisję konkursową po zakończeniu jej prac oraz decyzji o powołaniu podjętych na tej podstawie przez organ powołujący oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

29 Komisja wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania oraz

— obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

30 Z pisma w sprawie odwołania wynika, że na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo trzy zarzuty.

31 W pierwszym zarzucie podnosi, że zaskarżony wyrok jest błędny w zakresie zastosowania pojęcia „konkurs wewnętrzny" w rozumieniu art. 4 i 29 ust. 1 lit. b) regulaminu i narusza cel obowiązujący w zakresie każdej procedury naboru, wynikający z art. 4 ust. 1 i art. 27 regulaminu. W drugim zarzucie wnosząca odwołanie stwierdza, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania. W trzecim zarzucie wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok nie ma z prawnego punktu widzenia wystarczającego uzasadnienia.

32 Z uwagi na to, że główny i przeważający argument wnoszącej odwołanie polega na twierdzeniu, że jej kandydatura stała się przedmiotem traktowania niezgodnego z zasadą równego traktowania, Trybunał jest zdania, że analizę niniejszego odwołania należy rozpocząć od zarzutu drugiego.

W przedmiocie drugiego zarzutu

Argumentacja stron

33 Drugi zarzut wnoszącej odwołanie opiera na stwierdzeniu, że zaskarżony wyrok narusza zasadę równego traktowania. Jej zdaniem Sąd niesłusznie orzekł, że sytuacja prawna urzędników i członków personelu tymczasowego jest nieporównywalna z sytuacją członków personelu pomocniczego.

34 Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd naruszył prawo, uzasadniając to stwierdzenie tym, że w odróżnieniu od urzędników i członków personelu tymczasowego członkowie personelu pomocniczego nie musieli wykazać przy swojej pierwszej procedurze naboru, iż spełniają najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości.

35 Wnosząca odwołanie zwraca również uwagę, że urzędnicy lub członkowie personelu tymczasowego kategorii B wykazali jedynie posiadanie kwalifikacji w odniesieniu do zadań znajdujących się w zakresie obowiązków tej kategorii i nie dowiedli, że posiadają dodatkowe kwalifikacje do tego, by pełnić obowiązki należące do kategorii A. W związku z tym wbrew temu, co orzekł Sąd, z odmiennych warunków naboru urzędników i członków personelu tymczasowego nie wynika, że ich sytuacja jest nieporównywalna z sytuacją członków personelu pomocniczego, jeśli chodzi o dopuszczenie do udziału w spornym konkursie.

36 Wnosząca odwołanie podnosi, iż okoliczność, że członkowie personelu pomocniczego mogą, podobnie jak urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego, wykonywać wszystkie rodzaje obowiązków, dowodzi w stopniu wystarczającym, że są oni zdolni wykonywać obowiązki przypisane podlegającym obsadzeniu stanowiskom.

37 Komisja uważa, że z uwagi na różnice w zakresie zatrudniania urzędników i członków personelu tymczasowego w porównaniu z zatrudnianiem członków personelu pomocniczego wykluczenie tych ostatnich ze spornego konkursu nie narusza zasady równego traktowania.

38 Komisja wskazuje, iż wymóg spełniania najwyższych wymogów w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości obowiązujący w przypadku naboru urzędników i członków personelu tymczasowego decyduje nie tylko o charakterze stosunku prawnego łączącego ich z instytucją, lecz także o możliwościach rozwoju kariery w ramach instytucji lub ich braku.

39 Zdaniem Komisji argumenty wnoszącej odwołanie dotyczące możliwości wykonywania przez członków personelu pomocniczego obowiązków każdego rodzaju nie znajdują poparcia w żadnych konkretnych dowodach. Zwykła możliwość pełnienia przez tych pracowników obowiązków każdego rodzaju nie wystarczy, by uznać, że należy ich dopuścić do spornego konkursu. Komisja zwraca w tym względzie uwagę, że w odróżnieniu od personelu pomocniczego, urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego obowiązkowo muszą spełniać warunki naboru określone w art. 27 regulaminu i art. 12 WZIP. Ponadto Komisja przypomina, że faktyczne pełnienie przez członków personelu pomocniczego obowiązków zostało uwzględnione w ramach drugiego z kryteriów dopuszczenia do konkursu, które przy obliczaniu wymaganego stażu obejmuje doświadczenie nabyte w charakterze członka personelu pomocniczego.

Ocena Trybunału

40 Na wstępie należy przypomnieć, że zasada równego traktowania wymaga, aby podobne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. wyroki: z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie C-303/05 Advocaten voor de Wereld, Zb.Orz. s. I-3633, pkt 56, z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie C-276/07 Delay, Zb.Orz. s. I-3635, pkt 19).

41 W tym względzie należy zbadać, czy, jak utrzymuje wnosząca odwołanie, Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że sytuacja członków personelu pomocniczego jest nieporównywalna z sytuacją urzędników i członków personelu tymczasowego.

42 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 87–92 opinii, z przepisów regulaminu i WZIP wynika, że między statusem administracyjnym, wymogami w zakresie naboru i warunkami zatrudnienia urzędników i członków personelu tymczasowego, z jednej strony, a członków personelu pomocniczego, z drugiej strony, istnieją różnice.

43 Po pierwsze, z przepisów art. 5 w związku z art. 6 regulaminu oraz z art. 3 w związku z art. 9 WZIP wynika, że w przeciwieństwie do urzędników i członków personelu tymczasowego, którzy zajmują stanowisko konkretnie wskazane w wykazie stanowisk, członkowie personelu pomocniczego pełnią, z wyjątkiem przypadków zastępstwa, zadania administracyjne nieobjęte tym wykazem (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 lutego 1979 r. w sprawie 17/78 Deshormes przeciwko Komisji, Rec. s. 189, pkt 35, z dnia 19 listopada 1981 r. w sprawie 106/80 Fournier przeciwko Komisji, Rec. s. 2759, pkt 9).

44 Po drugie, jak zauważył Sąd w zaskarżonym wyroku, w odniesieniu do członków personelu pomocniczego nie istnieje przepis analogiczny do przepisu obowiązującego w odniesieniu do urzędników i personelu tymczasowego zgodnie z art. 27 akapit pierwszy regulaminu i art. 12 ust. 1 WZIP. Wynika z tego, że w przeciwieństwie do urzędników i członków personelu tymczasowego członkowie personelu pomocniczego nie musieli w chwili naboru wykazać, iż spełniają najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości.

45 Po trzecie, w odróżnieniu od urzędników i członków personelu tymczasowego, członkowie personelu pomocniczego nie podlegają systemowi oceny lub okresowej ocenie.

46 Po czwarte, należy zauważyć, że art. 32 regulaminu i art. 8 WZIP dopuszczają możliwość, by członkowie personelu tymczasowego kontynuowali zatrudnienie w charakterze urzędnika, zgodnie z określonymi w regulaminie procedurami. W tych przypadkach członek personelu tymczasowego zachowuje stopień uzyskany w ramach zatrudnienia na czas określony w przypadku powołania go na urzędnika w tej samej grupie zaszeregowania bezpośrednio po ustaniu jego dotychczasowego stosunku pracy. Tymczasem dla członków personelu pomocniczego brak jest podobnych przepisów.

47 Po piąte, członkowie personelu pomocniczego nie są objęci systemem zabezpieczenia społecznego ustanowionym w drodze porozumienia między instytucjami Wspólnot, do którego należą urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego.

48 Należy stwierdzić, że różnice te wskazują na to, że członkowie personelu pomocniczego nie są zatrudniani po to, by pełnić w instytucjach wspólnotowych służbę o stałym charakterze. Wręcz przeciwnie, jak Trybunał już orzekł, cechą wyróżniającą umowę członka personelu pomocniczego jest nietrwałość jego zatrudnienia, ponieważ może

być ona zawarta jedynie w celu zapewnienia doraźnego zastępstwa lub umożliwienia wykonania zadań administracyjnych, które mają przejściowy charakter lub wynikają z nagłej potrzeby, lub nie zostały wyraźnie określone (zob. ww. wyroki w sprawach: Deshormes przeciwko Komisji, pkt 37, Fournier przeciwko Komisji, pkt 9). Członkowie personelu pomocniczego stanowią więc odrębną kategorię pracowników, służącą realizacji odmiennych potrzeb zatrudniających ich instytucji.

49 Wynika z tego, że członkowie personelu pomocniczego nie mogą oczekiwać, że będą traktowani na równi z urzędnikami i członkami personelu tymczasowego, jeśli chodzi o możliwości rozwoju kariery zawodowej w instytucjach wspólnotowych.

50 Zatem Sąd słusznie stwierdził, że sytuacja członków personelu pomocniczego różni się od sytuacji urzędników i członków personelu tymczasowego i że mając na względzie tę różnicę, wykluczenie członków personelu pomocniczego ze spornego konkursu nie narusza zasady równego traktowania.

51 W związku z tym należy odrzucić drugi zarzut wnoszącej odwołanie jako bezzasadny.

W przedmiocie pierwszego zarzutu

W przedmiocie dopuszczalności

52 Komisja podnosi na wstępie, że argumentacja wnoszącej odwołanie jest niedopuszczalna, ponieważ podważa ona dokonaną przez Sąd kwalifikację spornego konkursu. Komisja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem tyko Sąd, jako sąd rozpoznający sprawę w pierwszej instancji, jest właściwy w zakresie stwierdzenia stanu faktycznego oraz dokonania jego oceny. Zaś w ramach niezawisłej oceny stanu faktycznego Sąd, nie wypaczając w żadnym razie faktów, zapoznawszy się z brzmieniem i warunkami przyjęcia zgłoszeń do omawianego konkursu, a zatem w sposób obiektywny, uznał, że ten wewnętrzny konkurs stanowi zasadniczo konkurs o przeniesienie do wyższej kategorii lub o awans.

53 W tym względzie przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeżeli Sąd dokonał ustalenia lub oceny okoliczności faktycznych, Trybunał jest uprawniony na podstawie art. 225 WE do kontroli kwalifikacji prawnej tych okoliczności oraz skutków prawnych, które wywiódł z nich Sąd (zob. wyroki: z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-551/03 P General Motors przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-3173, pkt 51, z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie C-266/06 P Degussa przeciwko Komisji i Radzie, pkt 72).

54 Wynika z tego, że argumentacja wnoszącej odwołanie, iż Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej spornego konkursu jest dopuszczalna.

Co do istoty zarzutu

— Argumentacja stron

55 W pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd niewłaściwie zastosował pojęcie „konkurs wewnętrzny" w rozumieniu art. 4 i 29 ust. 1 lit. b) regulaminu oraz naruszył cel obowiązujący w zakresie każdej procedury naboru, który wynika z art. 4 ust. 1 i art. 27 akapit pierwszy regulaminu.

56 Po pierwsze, wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd niesłusznie przyjął za podstawę główny cel spornego konkursu przypisany mu w sposób subiektywny za pomocą tytułu ogłoszenia o konkursie, a mianowicie „konkurs wewnętrzny o przeniesienie", by stwierdzić, które kategorie kandydatów miały prawo być dopuszczone do tego konkursu, a które nie.

57 Wnosząca odwołanie podnosi, że takie stwierdzenie powinno się raczej opierać na obiektywnym charakterze konkursu, jak to wynikałoby z obiektywnych warunków dopuszczenia do konkursu określonych w samym ogłoszeniu o konkursie. Wnosząca odwołanie zaznacza w tym względzie, że sporny konkurs dostępny był nie tylko dla urzędników kategorii B pragnących zostać urzędnikami kategorii A, lecz również dla członków personelu tymczasowego kategorii A i B, pragnących uzyskać powołanie na urzędnika.

58 Wnosząca odwołanie podnosi, że gdy sporny konkurs zakwalifikuje się jako „konkurs wewnętrzny dla jednej instytucji", nie można wykluczyć udziału członków personelu pomocniczego, zgodnie z orzecznictwem Trybunału oraz Sądu, a w szczególności

wyroku Trybunału z dnia 31 marca 1965 r. w sprawie 16/64 Rauch przeciwko Komisji, Rec. s. 179 i wyroku Sądu z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie T-142/00 Van Huffel przeciwko Komisji, RecFP s. I-A-219 i II-1011.

59 Dodatkowo wnosząca odwołanie wskazuje, że o ile można uznać, że Sąd zakwalifikował sporny konkurs jako „konkurs o przeniesienie", a nie jako „konkurs wewnętrzny dla jednej instytucji", naruszył on tym samym prawo, gdyż taka kwalifikacja oparta była na subiektywnych kryteriach przyjętych przez strony. Tłumaczy ona, że nawet jeśli sporny konkurs miał na celu przede wszystkim przeniesienie z kategorii B do kategorii A, nie zmienia to faktu, że chodziło również o konkurs o powołanie na urzędnika, który powinien być zatem zakwalifikowany jako „konkurs wewnętrzny", ponieważ orzecznictwo dotyczące art. 4 i 29 regulaminu definiuje taki konkurs jako konkurs otwarty dla personelu zatrudnionego na podstawie regulaminu w szerokim znaczeniu, tj. dla wszystkich osób zatrudnionych w instytucji na podstawie stosunku publiczno-prawnego.

60 Po drugie, wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że wykluczenie członków personelu pomocniczego ze spornego konkursu nie narusza celu obowiązującego w zakresie każdej procedury naboru, wynikającego z art. 4 ust. 1 i art. 27 regulaminu oraz z orzecznictwa Sądu, a w szczególności z ww. wyroku w sprawie Van Huffel przeciwko Komisji.

61 Wnosząca odwołanie podnosi, że cel ten wymaga, by warunki dopuszczenia do konkursu ustalane były w zależności od wymagań określonych dla stanowisk do obsadzenia. Tymczasem zdaniem wnoszącej odwołanie tak się nie stało w przypadku warunków dopuszczenia do spornego konkursu, ponieważ warunki te wykluczały pewne kategorie potencjalnych kandydatów, posiadających wszakże kwalifikacje równoważne z kwalifikacjami kandydatów dopuszczonych do udziału w konkursie.

62 Wnosząca odwołanie powtarza w tym względzie, że z punktu widzenia spornego konkursu sytuacja członków personelu pomocniczego jest porównywalna z sytuacją urzędników lub członków personelu tymczasowego kategorii B, gdyż żadna z tych trzech kategorii pracowników nie wykazała posiadania kwalifikacji w zakresie obowiązków należących do kategorii A. Ponadto fakt, iż zgodnie z art. 3 WZIP członkowie personelu pomocniczego mogą pełnić obowiązki każdego rodzaju, oznacza, że pracownicy ci mają równoważne lub prawie równoważne kompetencje jak urzędnicy. Podnosi również, że w samym ogłoszeniu o konkursie uznano za właściwe doświadczenie zawodowe nie tylko okresy przepracowane w charakterze urzędnika lub członka personelu tymczasowego, lecz również przepracowane w charakterze członka personelu pomocniczego. Zdaniem wnoszącej odwołanie wynika z tego, że doświadczenie nabyte przy pełnieniu jednych i drugich obowiązków jest równoważne. Wnosząca odwołanie uważa, że zdanie testów preselekcyjnych i selekcyjnych powinno stanowić dowód spełnienia najwyższych wymogów w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości.

63 Komisja podnosi, że Sąd słusznie uznał, iż sporny konkurs jest zasadniczo konkursem o przeniesienie z kategorii B do kategorii A, mającym na celu rozwój kariery urzędników i członków personelu tymczasowego, ponieważ Komisja dokonała już naboru jednych i drugich zgodnie z art. 27 regulaminu i art. 12 WZIP.

64 Zdaniem Komisji, choćby nawet konkurs ten stanowił również, w niektórych przypadkach, konkurs o powołanie na urzędnika, okoliczność ta nie oznacza, że organ powołujący powinien dopuścić do niego cały personel instytucji, a w ten sposób dokonać obejścia jego podstawowego celu. Przyjęcie takiego założenia oznaczałoby naruszenie szerokiego zakresu swobodnego uznania przysługującego organowi powołującemu w zakresie konkursów.

65 Komisja utrzymuje, że wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, w interesie służby leżał rozwój kariery urzędników i członków personelu tymczasowego, który został już uznany przez sąd wspólnotowy za słuszny cel (wyroki: Trybunału z dnia 16 października 1975 r. w sprawie 90/74 Deboeck przeciwko Komisji, Rec. s. 1123, Sądu z dnia 6 marca

1997 r. w sprawach połączonych T-40/96 i T-55/96 De Kerros i Kohn-Bergé przeciwko Komisji, RecFP s. I-A-47 i II-135, pkt 46). Ponadto podnosi ona, że art. 45 ust. 2 regulaminu przewiduje również organizowanie dla samych tylko urzędników konkursów wewnętrznych, by mogli oni przejść do wyższej kategorii, co wyklucza udział członków personelu pomocniczego w tych konkursach, gdyż z uwagi na szczególny charakter ich warunków zatrudnienia nie mogą oni brać udziału w tych konkursach.

66 Komisja utrzymuje, że ww. wyrok w sprawie Rauch przeciwko Komisji nie posiada waloru absolutnego, który zdaje mu się przypisywać wnosząca odwołanie. Podnosi, że sprawa ta dotyczy konkursu organizowanego w 1963 r., na który miały wpływ okoliczności występujące w tamtym czasie, czyli fakt, że Komisja dopiero się organizowała i w znacznym stopniu korzystała z usług personelu pomocniczego. Komisja wskazuje, że w 2004 r. miała znaczną liczbę urzędników i członków personelu tymczasowego, którym pragnęła dać, za pomocą spornego konkursu, ostatnią szansę dostania się do wyższej kategorii w drodze konkursu wewnętrznego przed wejściem w życie regulaminu, który miał znieść tę możliwość.

67 Komisja uważa, że wnosząca odwołanie na próżno powołuje się na wymagania dotyczące stanowisk do obsadzenia, aby wykazać, że kryterium dotyczące pierwszego naboru jest całkowicie nieistotne. W toku spornej procedury konkursowej konkretne stanowiska do obsadzenia nie były jeszcze bowiem szczegółowo określone. Konkurs ten miał na celu utworzenie listy rezerwowej w niektórych dziedzinach. W związku z tym wymogi związane z pierwszym naborem stanowiły odpowiednie kryterium, tym bardziej że utrzymanie wydajności, kwalifikacji i uczciwości przez urzędników i członków personelu tymczasowego stanowi przedmiot okresowych ocen.

— Ocena Trybunału

68 Należy stwierdzić, że w pkt 56 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, iż z ogłoszenia o konkursie wynika, że sporny konkurs należało zakwalifikować jako „konkurs o przeniesienie z kategorii B do kategorii A". Chodzi tu o rodzaj „konkursu wewnętrznego dla jednej instytucji" w rozumieniu art. 29 ust. 1 lit. b) regulaminu.

69 Na podstawie ww. wyroku w sprawie Rauch przeciwko Komisji wnosząca odwołanie podnosi, że dostęp do tego rodzaju konkursu musi być otwarty dla wszystkich osób pozostających w służbie instytucji, bez względu na charakter zatrudnienia. Zatem wbrew temu, co orzekł Sąd, członkowie personelu pomocniczego nie mogli zostać z góry wykluczeniu z konkursu wewnętrznego dla jednej instytucji.

70 Nie można zgodzić się z taką argumentacją.

71 Należy zauważyć, że ww. w sprawie Rauch przeciwko Komisji skarżąca kwestionowała prawo organu powołującego do rozciągnięcia na członków personelu pomocniczego prawa do brania udziału w konkursie wewnętrznym dla jednej instytucji. Sprawa dotyczyła tego, czy organ powołujący miał prawo dopuścić do udziału w takim konkursie członków personelu pomocniczego.

72 Trybunał udzielił odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, lecz nie oznacza to, że organ powołujący ma od tej pory obowiązek dopuszczać do każdego konkursu wewnętrznego dla jednej instytucji wszystkie osoby pozostające w jej służbie.

73 Choć bowiem faktycznie czysto dosłowna wykładnia ww. wyroku w sprawie Rauch przeciwko Komisji mogłaby prowadzić do rozumienia, że wewnętrzny konkurs dla danej instytucji dotyczy wszystkich osób pozostających w jej służbie, postanowienia te należy interpretować również za pomocą wykładni systemowej i celowościowej regulaminu i WZIP.

74 W tych okolicznościach Sąd, odwołując się do ww. wyroku w sprawie Rauch przeciwko Komisji, słusznie orzekł w pkt 48 zaskarżonego wyroku, że konkurs wewnętrzny dotyczy „zasadniczo" wszystkich osób pozostających w służbie instytucji, lecz mając na uwadze szeroki zakres swobodnego uznania przysługujący zgodnie z regulaminem instytucjom w zakresie organizacji konkursów, odrzucił argument wnoszącej odwołanie.

75 Ponadto należy stwierdzić, idąc za tokiem argumentacji Komisji przedstawionym w pkt 66 niniejszego wyroku, że wyrok Trybunału wydany w 1965 r. w sprawach zarządzania personelem instytucji należy interpretować w świetle dzisiejszych wymogów.

76 Należy wreszcie zauważyć, że wykładnia, zgodnie z którą organ powołujący musiałby dopuścić do udziału w konkursie wewnętrznym dla jednej instytucji wszystkie osoby pozostające w jej służbie, naruszałaby szeroki zakres swobodnego uznania, które zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przysługuje wspólnotowym instytucjom w kwestii organizacji ich służb, a w szczególności przy określaniu sposobów i warunków przeprowadzania konkursów (zob. ww. wyrok w sprawie Deboeck przeciwko Komisji, pkt 29; wyroki: z dnia 9 lutego 1984 r. w sprawie 39/83 Fabius przeciwko Komisji, Rec. s. 627, pkt 7, z dnia 8 czerwca 1988 r. w sprawie 135/87 Vlachou przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. s. 2901, pkt 23, z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-409/02 P Pflugradt przeciwko EBI, Zb.Orz. s. I-9873, pkt 42).

77 Warunki dopuszczenia do konkursu powinny być ustalane w zależności od interesu służby, a przy określaniu tego interesu instytucjom wspólnotowym przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 lutego 1987 r. w sprawie 324/85 Bouteiller przeciwko Komisji, Rec. s. 529, pkt 6, z dnia 12 lutego 1987 r. w sprawie 233/85 Bonino przeciwko Komisji, Rec. s. 739, pkt 5, z dnia 3 kwietnia 2003 r. w sprawie C-277/01 P Parlament przeciwko Samperowi, Rec. s. I-3019, pkt 35).

78 Z tych względów należy przyznać, że Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając, że można było zgodnie z prawem wykluczyć udział członków personelu pomocniczego w spornym konkursie, nie dopuszczając się przy tym błędnego stosowania pojęcia „konkurs wewnętrzny dla jednej instytucji".

79 Wnosząca odwołanie podnosi ponadto, że sporny konkurs narusza bezwzględnie obowiązujące przepisy art. 4 ust. 1 i art. 27 akapit pierwszy regulaminu, w myśl których warunki dopuszczenia do konkursu muszą być ustalane w zależności od wymagań dotyczących stanowisk do obsadzenia. W przypadku spornego konkursu wymóg ten naruszono, ponieważ warunki dopuszczenia do tego konkursu wykluczają pewne kategorie potencjalnych kandydatów posiadających kwalifikacje równoważne z kwalifikacjami kandydatów dopuszczonych do udziału w tym konkursie.

80 Argument ten nie jest jednak przekonujący.

81 Po pierwsze, ze względów przedstawionych w pkt 44 niniejszego wyroku, nie wykazano, że członkowie personelu pomocniczego na pewno posiadają kwalifikacje równoważne z kwalifikacjami urzędników i członków personelu tymczasowego.

82 Po drugie, z obowiązku ustalania warunków dopuszczenia do konkursu w zależności od stanowisk do obsadzenia nie wynika, że organ powołujący musi dopuścić do konkursu wewnętrznego dla jednej instytucji wszystkie kategorie potencjalnych kandydatów.

83 Wynika z tego, że Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając, że wykluczenie członków personelu pomocniczego ze spornego konkursu nie narusza celu obowiązującego w zakresie każdej procedury naboru, zgodnie z art. 4 ust. 1 i art. 27 regulaminu.

84 W związku z tym pierwszy zarzut należy odrzucić jako bezzasadny.

W przedmiocie trzeciego zarzutu

Argumentacja stron

85 W trzecim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie udzielił odpowiedzi na niektóre argumenty podniesione przez nią przed tym sądem, głównie zmierzające do obalenia tezy Komisji, jakoby brak jakichkolwiek wymogów dotyczących wymaganych kwalifikacji w ogłoszeniu o konkursie znajdował wytłumaczenie w fakcie, że w zamierzeniu w spornym konkursie mieli brać udział kandydaci, którzy wykazali już, iż spełniają najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości przy swojej pierwszej procedurze naboru.

86 Komisja uważa, że wbrew temu, co utrzymuje wnosząca odwołanie, zaskarżony wyrok jest wystarczająco uzasadniony, ponieważ odrzucając pierwszy zarzut skargi, Sąd

przyjął kryterium stosowania art. 27 regulaminu i art. 12 WZIP przy pierwszym naborze urzędników i członków personelu tymczasowego.

Ocena Trybunału

87 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie na mocy art. 36 zdanie pierwsze i art. 53 akapit pierwszy regulaminu Trybunału nie wymaga, by Sąd przedstawił wywód, w którym zająłby się w sposób wyczerpujący każdym z wysuniętych przez strony postępowania argumentów z osobna. Udzielone przez Sąd uzasadnienie może więc być dorozumiane, jeżeli tylko pozwala ono osobie, której dane orzeczenie Sądu dotyczy, zapoznać się z powodami wydania takiej właśnie decyzji i dostarcza Trybunałowi wystarczająco dużo danych, by mógł on sprawować przysługującą mu kontrolę (zob. ww. wyrok w sprawie Degussa przeciwko Komisji i Radzie, pkt 103).

88 W tym względzie z pkt 49–53, 56, 57 i 59–62 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd dał wystarczające z prawnego punktu widzenia wytłumaczenie powodów, dla których wykluczenie członków personelu pomocniczego ze spornego konkursu było uzasadnione, i wykazał, że konkurs ten odbył się z poszanowaniem celu obowiązującego w zakresie każdej procedury naboru.

89 W związku z tym należy odrzucić trzeci zarzut jako bezzasadny.

90 Z powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

91 Zgodnie z art. 69 § 2 akapit pierwszy regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże zgodnie z art. 70 regulaminu w sporach między Wspólnotami a ich pracownikami instytucje pokrywają własne koszty. Niemniej jednak z art. 122 akapit drugi tego regulaminu wynika, że art. 70 nie ma zastosowania do odwołań wnoszonych przez urzędników bądź innych pracowników instytucji przeciwko instytucji.

92 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie M. Chetcuti kosztami, a ona przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) M. Chetcuti zostaje obciążona kosztami odwołania.

Podpisy